

זונות מלחמה / אור בן עזרא

oriko.be@gmail.com

חייל 1

חייל 2

ילד

קול של נערה במכשיר קשר

הזונה

השגריר (איש בחליפה)

כתבת

אמא של החייל הנדקר

תמונה 1

חלל ריק ובו עץ אחד. מלמעלה זורחים כוכבים.

שני חיילים מכוונים נשק, עומדים דרוכים זה מול זה. לצד חייל 1, כפות ומכוסה ראש, הילד. על גבו של חייל 1 תיק צבאי וממנו מבצבצת אנטנה.

החיילים מתנשפים מהר ובכבדות. ניכר שהם מבוהלים מאד.

חייל 1: (מדבר אל חלל האוויר לכיוון מכשיר הקשר שעל גבו) יען דולפין, עבור. (רגע) יען דולפין עבור.

חייל 2: תן לי את הילד.

חייל 1: יען דולפין עבור.

חייל 2: למה קשרת אותו ככה?

חייל 1: הוא הרג את חבר שלי וניסה להרוג אותי.

חייל 2: אתה רדפת אחריו, הוא נלחץ.

חייל 1: הוא לא היה נלחץ כשהוא רץ אלינו עם סכין...

חייל 2: תוריד לו את הכיסוי תן לו לנשום.

חייל 1: הוא נושם, אני וידאתי את זה.

חייל 2: אני רוצה לדבר איתו.

חייל 1: אתה לא יכול.

חייל 2: אם תוריד את השק המסריח הזה מהפנים שלו אני אוכל...

חייל 1: אסור לי לעשות את זה.

חייל 2: אסור לך?

חייל 1: הוא צריך להיות מכוסה.

חייל 2: (רגע) אתה רועד.

חייל 1: אני לא.

חייל 2: אתה מפחד.

חייל 1: מפחד?

חייל 2: כן.

חייל 1: אני צלף.

חייל 2: גם אני.

חייל 1: אני לא מפספס אף פעם.

חייל 2: גם אני לא. (רגע) אני משאיר את הגופה שלך להרקב, יאכלו אותה הזאבים.

חייל 1: אתה חושב שאתה מפחיד?

חייל 2: אני יודע שאני מפחיד. אני יכול להריח את פחד שלך.

חייל 1: הם באים לקחת אותי מכאן, ואז הלך עליך.

חייל 2: אולי אני אהרוג אותך לפני.

חייל 1: אתה רק מזיז את האצבע...

חייל 2: אולי אני ארה לך בביצים. גם כואב נורא, גם תהיה נכה.

חייל 1: אני לא מפחד ממך.

חייל 2: אתה כן, אתה מזיע כמו חמור.

חייל 1: כי חם. (לעצמו) רוצה לירות לאנשים בביצים...

חייל 2: אני רוצה לירות לך בביצים.

חייל 1: עוד מעט יגיעו המון חיילים. נראה כמה גבר תהיה אז.

חייל 2: בטוח שיבואו לקחת אותך מה?

חייל 1: אנחנו לא משאירים פצועים בשטח.

חייל 2: אתה עוד לא פצוע.

חייל 1: לא משאירים חיילים מאחור.

חייל 2: אני דווקא מכיר סיפורים אחרים. חברים שלך שמתו אצלינו בידיים. התחננו שנפסיק. לא הפסקנו. אף אחד לא

בא לקחת אותם.

חייל 1: (לא עונה).

חייל 2: אף אחד לא בא לקחת אותך.

חייל 1: חכה ותראה.

חייל 2: אז איפה הם?

חייל 1: הם באים.

חייל 2: מתי?

חייל 1: כל רגע.

חייל 2: הם מתים. כולם מתים. חברים שלי חיכו להם כמו שאני חיכיתי לך. הם כולם מתים ואתה הבא בתור.

חייל 1: הם ימצאו אותך. אנחנו תמיד מוצאים אתכם. וכשימצאו אותך...

חייל 2: תן לילד ללכת.

חייל 1: הוא רוצח, לא ילד.

חייל 2: הוא בן 10.

חייל 1: הוא צריך לקבל עונש.

חייל 2: ממך?

חייל 1: מהשופטים שלנו.

חייל 2: ילד בן 10.

חייל 1: הבנו, בן 10. אתם יודעים יופי לשלוח בני 10, והעולם חושב שאנחנו רוצחים ילדים.

חייל 2: אתם באמת רוצחים ילדים.

חייל 1: טוב.

חייל 2: לא? אתם לא רוצחים ילדים?

חייל 1: אנחנו לא רוצחים ילדים.

חייל 2: אז מה אתם?

חייל 1: אנחנו לא רוצחים.

חייל 2: אז מה אתם?

חייל 1: בוא נפסיק כאן.

חייל 2: למה? כי אין לך מה להגיד?

חייל 1: כי אני לא מדבר טרוריסטים.

(רגע ארוך)

חייל 2: ומה אתה?

חייל 1: מה אני?

חייל 2: אם אנחנו טרוריסטים, מה אתה?

חייל 1: אני חייל.

חייל 2: ומה ההבדל?

חייל 1: שאני לא מתעלל בגופות ולא שורף אנשים חיים.

- חייל 2: אתה מפיל טילים על בתי חולים, מה אתה חושב שקורה שם לאנשים?
- חייל 1: כשאתם משתלטים עליו ומשגרים ממנו טילים אז הוא כבר לא ממש בית חולים.
- חייל 2: יש בו גם אזרחים.
- חייל 1: תגיד את זה לעצמך בפעם הבאה שתירה משם טיל.
- חייל 2: בחיים לא עשיתי כזה דבר.
- חייל 1: טוב.
- חייל 2: אני יודע שטילים יכולים לפגוע בחפים מפשע. לא הייתי רוצה לעשות כזה דבר.
- חייל 1: מה זה השטויות האלה?
- חייל 2: שום משחק.
- חייל 1: (ציני) אה, אז אתה בן אדם עם מוסר.
- חייל 2: מה אתה יודע על מוסר? תראה מה אתה עושה לילד?
- חייל 1: זה לא ילד זה טרוריסט ואני לא עושה שום דבר לא בסדר אני מביא אותו איתי כמו שאמרו לי לעשות.
- חייל 2: כדי שיוכלו להעניש אותך?
- חייל 1: סביר להניח.
- חייל 2: אז אתם כן רוצחים ילדים.
- חייל 1: (כבר מרוגז. לא עונה)
- חייל 2: תן את הילד ואני טס מכאן.
- חייל 1: אין סיכוי.
- חייל 2: אני לא אעשה לך כלום.
- חייל 1: אתה חושב שאני טיפש?
- חייל 2: לא.
- חייל 1: אז תפסיק.
- חייל 2: (חייל 2 זז לכיוון חייל 1 שנלחץ ודורך את הנשק) תרגע אני לא מתכוון לעשות לך כלום אני רק רוצה...
- חייל 1: שמעתי בפעם הראשונה ואתה לא מפחיד אותי. אתה צריך לפחד יותר ממני. אני יודע שאין לך אף אחד שמגבה אותך.
- חייל 2: מה אתה יודע?
- חייל 1: שפעלת לבד. אחר כך מישהו יקח אחריות על המוות. יתגאה כאילו הוא שלח אותך.

חייל 2: אתה טועה.

חייל 1: אני לא.

חייל 2: מי אתה חושב ירה עליך ליד הגדר? הצוות שלי.

חייל: איזה מזל שהם לא יודעים לכוון.

חייל 2: הם לא ניסו להרוג אותך. רק רוצים להחזיר את הילד חזרה. תן לי את הילד ובוא נסיים את זה בטוב.

חייל 1: אז עכשיו אתה מאיים עלי שוב פעם? אתה לא מבין שאני לא מפחד?

חייל 2: אני לא מאיים עליך אני מציע לך אלטרנטיבה.

חייל 1: למה?

חייל 2: לזה. (מוריד לאט את הנשק מרים ידיים מתקדם צעד אחד ואז:)

חייל 1: תעוף אחורה. זה לא בידיים שלי.

חייל 2: זה כן.

חייל 1: אני לא זה שמחליט כאן.

חייל 2: אין כאן אף אחד, רק שלושתינו. תגיד להם שהצלחנו לברוח.

חייל 1: אני לא מתכוון לעשות את זה.

חייל 2: אתה נהנה מזה.

חייל 1: נראה לך?

חייל 2: אני חושב שכן.

חייל 1: אז אתה טועה. אני בכלל לא הייתי אמור להיות כאן.

חייל 2: אז לך הביתה.

חייל 1: זה לא עובד ככה.

חייל 2: לך הביתה, תן הילד ולך. נגמר הסיפור.

חייל 1: בוא נפסיק לדבר.

חייל 2: למה?

חייל 1: כי אני לא רוצה לדבר איתך.

חייל 2: באמת?

חייל 1: באמת.

חייל 2: לא מענין אותך לדעת מי אני?

חייל 1: אתה מחבל.

חייל 2: אתה לא רוצה לדעת מאיפה אני יודע את השפה שלך?

חייל 1: לא.

חייל 2: בחוג פרטי, אחרי הצהרים.

חייל 1: להורים שלך היה מספיק כסף כדי לשלם לך על שיעורים פרטיים ובכל זאת הצטרפת לארגון טרור?

חייל 2: אני לא חושב שזה אירגון טרור.

חייל 1: אז מה זה?

חייל 2: צבא.

חייל 1: אתה מחבל ומפריע לחיים של אנשים אחרים, זה נקרא טרור.

חייל 2: אתמול בצהרים הורדתם את הבית שצמוד אלינו בכפר.

חייל 1: זה בדיוק מה שיעשו לבית שלך אם תעשה טעות.

חייל 2: זה אפילו לא היה הבית של הלוחם, זה היה של ההורים שלו.

חייל 1: לוחם..

חייל 2: מה אשמים ההורים של חייל שביצע פעולה צבאית?

חייל 1: זה לא חייל ולא פעולה צבאית. הוא מחבל והוא עשה פיגוע.

חייל 2: מאיפה אתה יודע?

חייל 1: כי זה מה שאתם עושים.

חייל 2: מה אשמים ההורים?

חייל 1: שלא חינכו הילד שלהם.

חייל 2: אחר כך, בלילה, נכנסו עשרות חיילים מהצבא שלך, העירו את כל השכונה. אתה יודע, עם מגהפון והכל.

העמידו אותנו בשורה. ארבע שעות. מאחת בלילה עד חמש.

חייל 1: כנראה מישהו בשכונה שלך לא התנהג כל כך יפה.

חייל 2: בסוף חזרו בידיים ריקות. לא לקחו אף אחד.

חייל 1: אז מה אתה רוצה?

חייל 2: להעיר שכונה שלמה בשביל מה?

חייל 1: בשביל לעשות סדר.

חייל 2: אתם נכנסים, מעירים, עם צופרים, רמקולים, מעמידים אותנו בשורה, מכוונים אלינו נשק. זה לא טרור?

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

חייל 1: אם תניחו לנו בשקט לא נצטרך להעיר אתכם באמצע הלילה.

חייל 2: אני יכול להגיד אותו הדבר.

חייל 1: מישהו מת? (הוא לא עונה) תענה, מישהו מת?

חייל 2: לא. לא הפעם. אבל כל פעם מתים קצת מבפנים.

חייל 1: עדיף שתמותו קצת מבפנים מאשר שתתפוצצו לנו על אזרחים. אנחנו לא הורגים סתם, בשם האלוהים שלנו..

חייל 2: אני חילוני.

חייל 1: מוזר.

חייל 2: למה מוזר?

חייל 1: אם אתה לא דתי אז איך שכנעו אותך?

חייל 2: אתה דתי?

חייל 1: לא.

חייל 2: אז איך שכנעו אותך?

חייל 1: לא שכנעו אותי, זאת חובה וגם רציתי.

חייל 2: מה רצית?

חייל 1: לשמור על המשפחה שלי. על החברים שלי. לשמור עליהם מאנשים כמוך.

חייל 2: מה זה?

חייל 1: מה?

חייל 2: למה אתה עושה את הדבר הזה עם הראש שלך?

חייל 1: איזה דבר?

חייל 2: זה (מחכה את הטיק של חייל 1).

חייל 1: אין לי מושג על מה אתה מדבר.

חייל 2: זה כואב? מה, זה מן טיק כזה? אתה גם מקלל? היתה לי אחת כמוך בבית ספר. היתה עושה מין קול מוזר

כזה (מנסה לחכות את הקול שלה כמה פעמים).

חייל 1: הבנו.

חייל 2: הוא לא התכוון להרוג את חבר שלך.

חייל 1: מאיפה אתה יודע?

חייל 2: שמעתי אותו צועק "לא התכוונתי! לא התכוונתי".

חייל 1: אבל הרג אותו.

חייל 2: בטעות.

חייל 1: זה לא משנה, הוא צריך להענש.

חייל 2: בכלא שלכם?

חייל 1: למשל.

חייל 2: ילד בן 10 בכלא.

חייל 1: אל תדאג, הוא יקבל תנאים טובים יותר מהחיים שלו בכפר.

חייל 2: אתם רק תגרמו לו לשנוא אתכם עוד יותר.

חייל 1: זאת הדרך שלך להצדיק את מה שהוא עשה?

חייל 2: צדק? אין כאן צדק.

חייל 1: צריך להיות.

חייל 2: זה לא יכול להיות חד צדדי, אנחנו גם רוצים צדק.

חייל 1: לא, אתם רוצים להרוג את כולנו ולקחת את השטחים שלנו.

חייל 2: אנחנו רוצים לקחת חזרה את מה ששלנו.

חייל 1: זה כבר לא שלכם. הפסדתם במלחמה. ככה זה עובד.

חייל 2: זה לא היה בדיוק כוחות. היינו עובדי אדמה. אתם באתם עם נשק ופצצות.

חייל 1: והתנגדתם, ונלחמתם יפה יפה, וגייסתם את כל המדינות השכנות נגדנו- והפסדתם. קיבלתם יופי של שטח.

הייתם צריכים להשקיע בו. כמו שעשינו אנחנו עם שלנו.

חייל 2: כל פעם שניסינו הרסתם לנו עם מלחמה.

חייל 1: קמנו בוקר אחד על צד שמאל והחלטנו לפתוח במלחמה?

חייל 2: משהו כזה.

חייל 1: זו דרך מאד מעוותת להסתכל על המציאות.

חייל 2: זאת המציאות.

חייל 1: זה תמיד היה בתגובה למשהו נורא שאתם עשיתם.

חייל 2: זה כמו שמישהו יתן לך סטירה ואתה תדקור אותו בתגובה.

חייל 1: לא מדויק. יותר כמו שמישהו ייתן לך מליארד סטירות מהבוקר עד הערב ואתה תתעלם ממנו, ואז הוא יעבור

לאגרופים ואתה תמשיך להתעלם ממנו, למרות שזה כואב לקבל כל היום אגרופים, ואז הוא ידקור אותך. ואז אתה

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

דוקר בחזרה.

חייל 2: אתם הרגתם את סבתא שלי.

חייל: אני?

חייל 2: הצבא שלך. היא נחנקה מתחת להריסות של הבית שלה.

חייל 1: אני מצטער לשמוע, היא לא קיבלה את ההתראות? אנחנו שולחים התראות.

חייל 2: אין באמת מספיק זמן לזקנים לפנות את הבתים שלהם. (רגע) הרגת פעם מישהו?

חייל 1: מה זה עכשיו?

חייל 2: תענה על השאלה.

חייל 1: אני לא חייב לענות לך על שום דבר.

חייל 2: אז כנראה שכן.

נערה בקשר: דולפין כאן יען עבור.

חייל 1: (הוא רוצה לענות אבל חושש).

נערה בקשר: דולפין כאן יען קוראת בשלך עבור.

חייל 1: קראתי לך כמו משוגע.

נערה: אין לנו קליטה, רוב התדרים חסומים, אין הרבה זמן עד שזה יתנתק שוב. אני מבינה שאתה בסיטואציה לא

נעימה. כולנו כאן בבריכת הדגים מאד גאים בך. עבור.

חייל 1: מה ההנחיות?

נערה: לא לזוז ולא לאבד את 'מתוקי'. מתארגן חילוץ. זה עלול לקחת קצת זמן. עבור.

חייל 1: כמה זמן?

נערה: זמן. אתם בשטח ג'... עבור.

חייל 1: ג'י? (רגע) איך לעזאזל הגענו לג'י?

נערה: אתה צריך להגיד עבור, כי אז אני לא בטוחה אם סיימת. עבור.

חייל 1: איך לעזאזל הגענו לג'י עבור!

נערה: אנחנו לא בטוחים. עבור.

חייל 1: אתם לא בטוחים? אז מה אני אמור לעשות? עבור.

נערה: מחכים למתווך. עבור.

חייל 1: את צוחקת עלי. מתווך? עבור.

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

נערה: אור לאור ירוק מהאומות, עבור.

חייל 1: האומות.. האומות שונאות אותנו.

נערה: כמו שאמרתי, אתה צריך להשאר בדיוק באותה נקודה ולא לאבד את 'מתוקי'. הוא בחיים?

חייל 1: כן.

נערה: יופי. דולפין, כולנו כאן בברירת הדגים מאד גאים בך. עבור.

חייל 1: איפה כריש? אני רוצה לדבר עם כריש!. אני רוצה לדבר עם כריש עבור! (אבל היא כבר לא שם).

חייל 2: זה לא הגיוני... איפה השומרים? כלבים? לא עברנו שום שער? משהו לא הגיוני...

תמונה 2

אותו המקום.

נכנסת הזונה. היא מבוהלת לא פחות אבל מנסה לשמור על קור רוח.

זונה: ערב טוב.

חייל 1: מי שם?

זונה: איך נכנסתם פנימה?

חייל 1: מי את?

זונה: מה אתם רוצים?

חייל 2: את הנציגה של האומות?

זונה: (מגכחת בשקט לעצמה) מה אתם עושים כאן?

חייל 2: אני משטח B, הוא רדף אחרי הילד, גם משטח B ואני רדפתי אחריהם כדי...

זונה: אוקיי שניכם להוריד את הנשק ולעזוב את המקום הזה מיד (אבל הם לא זזים). אתם לא יכולים להשתמש בהם

כאן, תורידו את הנשק עכשיו. נו?

חייל 1: (ממלמל לעצמו) אנחנו לא יכולים פשוט...

זונה: סליחה?

חייל 1: אמרתי שאני לא יכול פשוט להניח את הנשק שלי ולעזוב.

זונה: אתה לא יכול?

חייל 1: קיבלתי פקודה להשאר.

זונה: ומי נתן לך את הפקודה הזאת?

חייל 2: כריש.

זונה: כריש? מי זה כריש?

חייל 1: המפקד שלי.

זונה: בסדר... אז הנה הפקודה החדשה שלך מ... מדוזה; תעיפו את עצמכם מכאן עכשיו.

חייל 2: איך בדיוק נעשה את זה?

זונה: בדיוק כמו שנכנסתם.

חייל 1: אני משטח A ואני מחכה כאן למתווך או לאור ירוק מהאומות לצאת מכאן בלי לעשות בעיות, כמו שאמרו לי

לעשות. אין לי מושג מי את ומה את רוצה אבל...

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

זונה: המתווך לא יבוא. עבר המון זמן מאז שהוא היה כאן בפעם האחרונה.

חייל 1: יען דולפין קורא בשלך עבור.

זונה: אתה לא מאמין לי? היי! תסתכל עלי כשאני מדברת.

חייל 1: אני מצטער אני לא יכול אני באמצע משהו.

זונה: אתה באמצע של כלום. (לחייל 2) אתה, תסתכל עלי.

חייל 2: אני גם לא יכול.

זונה: אז תסתכלו ביחד ואז תחזרו לעניינים שלכם. טוב? טוב? (לא זזים. יש לה רעיון) אני יודעת... אני יודעת... אני

אספור עד שלוש, בשלוש אתם מסתובבים - ואז אני שוב סופרת עד שלוש ואתם מסתובבים חזרה. יש? מסכימים?

שלום שלום ואז אתם חוזרים לעניינים שלכם בסדר? דיל?

חייל 1: לא.

זונה: אה, למה לא?

חייל 1: אני לא סומך עליו.

זונה: ועלי?

חייל 1: אני לא מכיר אותך.

זונה: אני מהאומות.

חייל 2: הוא לא סומך על אף אחד. רק על הבחורה בקשר...

חייל 1: אני לא סומך עליך – הוא רוצה לירות לי בביצים.

זונה: איזו בחורה?

חייל 2: זאת שאמרה לנו להשאר ולחכות למתווך...

חייל 1: היא לא אמרה שום דבר לך...

זונה: אוי... ילדים מסכנים, הם אמרו לכם לחכות כאן למתווך? זה לא יפה. והאמנת להם? לה? אויש... באמת שאף

אחד לא ראה אותו כבר שנים. אולי חולמים עליו לפעמים, אבל אף אחד לא ראה אותו כאן באיזור. (רגע) נחזור

למציאות? (לא נותנת להם רגע לחשוב) מוכנים? אני סופרת. 1...2...3... (הם מסתובבים בקאט ומכוונים את

הקנים אליה תוך כדי שהם מסתכלים עליה) הפ הפ הפ... 1...2...3... (סופרת מהר, הם מסתובבים חזרה אחד אל

השני) ככה אתם מכוונים רובה אל נציגה מהאומות?

חייל 1: את לא נציגה שלהם.

זונה: מאיפה לך?

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

חייל 1: את לא לבושה כמו נציגה שלהם.

זונה: למה איך לבושה נציגה שלהם?

חייל 1: לא ככה.

זונה: (מצחקקת)

חייל 2: אז איך נכנסת לכאן?

זונה: אני עובדת כאן.

חייל 1: איפה זה כאן?

זונה: כאן כאן, בדיוק איפה שאתם עומדים ואני צריכה שתעופו מפה.

חייל 1: את כנראה לא מבינה מה קורה כאן.

זונה: מבינה טוב מאד וזה מפריע לעסק.

חייל 1: איזה עסק?

זונה: שירות לקוחות. (חייל 2 מגחך)

חייל 1: איזה מן שירות את נותנת?

זונה: נותנת שירות.

חייל 1: אין פה שום דבר איזה מן שירות?

חייל 2: היא זונה, אתה לא מבין?

זונה: היי היי היי! לדבר יפה.

חייל 2: אז איך את רוצה שאני אקרא לזה?

זונה: שירות לקוחות.

חייל 1: מאיפה באת?

זונה: מהבית.

חייל 2: (צוחק)

חייל 1: בסדר אבל מי שלח אותך?

זונה: אף אחד.

חייל 1: מאיזה צד נכנסת... מאיפה פיזית הגעת לכאן?

זונה: מהכוס של האמא שלי.

חייל 2: (מצחקק).

זונה: אתה יותר זורם ממנו (מתקרבת לחייל 2) אז מה הביא אותך לכאן, תגיד את האמת.

חייל 2: אני נשלחתי להחזיר את הילד הביתה.

זונה: הוא כזה חשוב? (היא מתחילה לחשב מסלול מחדש).

חייל 2: לאנשים ששלחו אותי.

זונה: ומי אלה האנשים האלה?

חייל 2: הצבא שלי.

זונה: אבל למה הוא קשור ככה?

חייל 1: כי הוא מחבל.

זונה: מחבל. זה קצת קשוח לקרוא לו ככה, מה הוא עשה?

חייל 1: הוא דקר חייל והרג אותו.

חייל 2: בטעות, הוא רק ילד.

חייל 1: הטעות הזאת הרגה את חבר שלי.

זונה: והתחילה מלחמה.

חייל 1: מלחמה?

זונה: איזה דבר חמוד זה ילדים? נכון? הייתי מתה שיהיו לי ילדים. לא יצא. (נזכרת) היה כמעט, אבל הפלתי. נפלתי

במדרגות. בגלל זה אני סוחבת את הרגל. אחר כך ניסיתי עוד פעם וכבר הבנתי שזה לא יילך. אני מתה על ילדים.

חייל 2: הוא רוצה להרוג את הילד.

חייל 1: אני לא רוצה להרוג אותו. אני רק שומר עליו.

זונה: למה?

חייל 1: כי הוא מבוקש.

זונה: על ידי מי?

חייל 1: הצבא שלי.

חייל 2: הילד לא נושם.

חייל 1: הוא נושם בדקתי.

זונה: אם אתם מבטיחים להתנהג כמו שצריך ולזוז כמה צעדים כמו שביקשתי לכיוון העץ הזה, אני מבטיחה להשיג

לכם אור ירוק מהאומות לצאת מכאן.

חייל 1: אני לא רואה שום עץ.

זונה: איך תראה עץ אם אתה עליו כל היום? תזיז רגע את המבט תראה איזה יופי.

חייל 1: בשניה שאני עושה את זה הוא יורה בי.

זונה: (לחייל 2) לא יפה, למה ככה?

חייל 2: גם הוא יעשה אותו דבר.

זונה: כן?

חייל 1: אל תאמיני לשטויות שלו, לפני שניה הוא רצה לירות לי ב...

זונה: בביצים שמענו. רוצים שאני אחתוך את הילד וכל אחד ייקח חתיכה? (אבל הם לא צוחקים. להיפך חייל 2 נלחץ)

חייל 2: אולי תקחי את הילד איתך? הוא פצוע וצריך לראות רופא.

חייל 1: זה לא ילד והוא לא פצוע והוא נשאר איתי.

זונה: אין כאן רופא קרוב חמודי.

חייל 2: לא?

זונה: לא. למען האמת אין כאן אף אחד. חוץ משלושתינו, ארבעתנו.

חייל 2: (כבר מבולבל) אז מה זה כאן? הא? מה זה בעצם המקום הזה? שטח c? מה זה?

זונה: טוב... המ... איך אני אנסח את זה הכי טוב... הענין העיקרי הוא ש... הוא... שאין כאן מלחמה. זה איזור ללא

מלחמה. בטוח כאן. אפשר ממש לדבר אחד עם השני, כמו שאני מניחה שכבר עשיתם. זה... זה בעצם... אנשים

שמתנגדים למלחמה, או יותר נכון אנשים שלא רוצים להתעסק במלחמה יכולים להכנס לכאן. בגלל זה אני לא מבינה

איך שניכם... אה וגם השטח שייך לאומות. אין מלחמה ושייך לאומות בקצרה.

חייל 2: אבל לפני רגע אמרת שהתחלנו מלחמה?

זונה: (מחייכת) זה נכון, מלחמה. בטח. (מאזינה לאוויר) רק לא כאן. אתם שומעים את זה? שומעים משהו? שומעים

את המלחמה? בטח שלא. אתה צודק, אתם התחלתם מלחמה. אלימה, ברוטלית, משוגעת וחסרת רחמים, רק שהיא

לא כאן. בשטח c. נחמד לא?

חייל 1: אני שמעתי סיפורים אחרים על המקום הזה. דברים רעים קרו כאן. דברים נוראיים.

זונה: לי זה לא נראה כמו מקום נורא.

חייל 2: אתה רואה? אנחנו כולנו בטוחים. אין כאן מלחמה. אין כאן אף אחד. תן לי את הילד וכל אחד מאיתנו יילך...

זונה: חמודי, אתה לא יכול פשוט ללכת. אני לא בטוחה איך נכנסתם אבל לעזוב? זאת כבר עלולה להיות בעיה

רצינית. אתה לא מחליט כאן, זה לא עובד ככה. זה עדין השטח של האומות.

חייל 2: את אמרת לנו לזוז מכאן ועכשיו את אומרת שאנחנו לא יכולים לצאת?

זונה: אמרתי לכם לזוז לכיוון העץ. כל עוד אתם בתוך איזור C אתם יכולים לזוז בחופשיות אבל לצאת ולהכנס זה כבר סיפור אחר. אתם צריכים אישור של מישהו. תראו, אני רוצה לעזור לכם אבל אתם מוכרחים לשתף איתי פעולה פה. אני אהיה כנה אתכם- יש לי כאן פגישה עסקית בעוד כמה רגעים ואם אתם מבטיחים לא לזוז או להשמיע קול במהלך הפגישה אני אעזור לכם. אבל אם הלקוח שלי שם לב שאתם כאן הלך עלי. גמורה. הוא יתחיל לדבר, להגיד שכבר לא בטוח כאן ושמועה תתפשט והלך עלי. גם ככה אלה ימים לא משהו והדבר האחרון שאני צריכה זה... שינוי. מה גם שהוא אדם מאד מסוכן. אנחנו לא רוצים שהוא ירגיש לא בנוח.

חייל 2: מי זה הלקוח הזה?

חייל 1: איך לא ישים לב שאנחנו כאן בדיוק?

זונה: יש לי בד.

חייל 1: מה?

זונה: אני אכסה אתכם בבד הסוואה.

חייל 1: אין מצב.

זונה: תראה אני יכולה גם לקחת את הלקוח למקום אחר, ואני לא עוזרת לכם. (מצחקקת) חכו למתווך. תראו, אני יודעת כמה מוזר זה בטח מרגיש לכם להיות כאן, ואני באופן אישי בחיים לא הייתי שולחת חבריה בגילכם לעשות את העבודה השחורה, אבל אתם באיזור C עכשיו. תהנו מהפריבילגיה. סמכו עלי. סמכו אחד על השני. תניחו את הרובים שלכם ותרגעו. אני עוזרת, בסדר?

חייל 1: איך?

זונה: איך מה?

חייל 1: איך תעזרי?

זונה: תסמוך קצת על האנשים. גם אני הייתי ככה פעם.

חייל 1: מה?

זונה: מפחדת. אבודה. זה עובר. בסוף מתרגלים להכל. סמוך עלי אני מכירה הכל במקום הזה. אני גרה כאן, נולדתי כאן.

חייל 2: איפה זה כאן?

זונה: ממש ליד העץ.

חייל 2: אני לא מבין... איך זה בכלל אפשרי?

זונה: אבא שלי היה גנרל מאד חשוב ואמא שלי זמרת מאד מפורסמת. הוא שלט על האיזור לפני הרבה שנים.

חייל 2: ואיפה הם עכשיו?

זונה: לא כאן. רוצים לשחק משחק קצר לפני הפגישה שלי?

חייל 1: משחק?

זונה: כל אחד יספר משהו על עצמו. את הדבר הכי משוגע שעשיתם אי פעם או שאי פעם קרה לכם.

חייל 1: רציני עכשיו?

זונה: למה לא? אני אתחיל. טוב? פעם התחבאתי בתוך גמל.

חייל 2: גמל?

זונה: גמל.

חייל 1: איך זה בדיוק אפשרי?

זונה: היה מאד חם והייתי עייפה ומיובשת ורדפו אחרי כל מיני אנשים... וראיתי גמל...

חייל 2: חי?

זונה: לא, הוא כבר היה מת כשראיתי אותו. חלק ממנו אכלו כל מיני חיות. אז גרשתי אותן ונכנסתי אליו.

חייל 1: זה נשמע דוחה.

חייל 2: ממי התחבאת?

זונה: מאנשים רעים.

חייל 2: אמרת שזה מקום בלי מלחמה, בלי אנשים רעים.

זונה: אני אף פעם לא אמרתי בלי אנשים רעים. יש דברים גרועים יותר ממלחמה חמודי.

(הם שומעים רעש. הזונה לוקחת יריעת בד ומכסה את החילים והילד. היא מסתדרת ונעמדת מחכה. מדברת אל

החיילים תוך כדי).

זונה: לא לדבר. לא להתעטש. לנשום בשקט. שקט. אני מסיימת את זה ומטפלת בכם. תהיו ילדים טובים זה ישתלם

לכם.

תמונה 3

אותו המקום.

נכנס גבר בחליפה.

זונה: וולקם אדוני השגריר.

גבר: תודה.

זונה: על מה?

גבר: שהסכמת לראות אותי באמצע הלילה.

זונה: שטויות. בוא הנה.

גבר: אני לא מצליח להרדם.

זונה: ההפצצות?

גבר: גם.

זונה: מה עוד?

גבר: הרבה על הראש. הכל מסתבך לי.

זונה: אוי... בוא אלי (הוא מתקרב אבל עדיין ממרחק) חליפה חדשה?

גבר: שמת לב.

זונה: מאיפה?

גבר: נסעתי למזרח שיתפרו לי במיוחד. קצת לוחצת בירכיים.

זונה: אתה נראה טוב. בוא אלי.

גבר: כמה היו הלילה?

זונה: אתה הראשון.

גבר: באמת?

זונה: ואם תהיה נדיב כמו פעם שעברה, אולי תהיה גם האחרון להלילה.

גבר: באמת?

זונה: אני נראית לך שקרנית?

גבר: את נראית לי כמו מלכה.

זונה: מלכת המדבר. בוא הנה.

גבר: (הוא קרוב אליה) איזה ריח..

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

זונה: (נלחצת, אולי הוא שם לב) איזה ריח?

גבר: ריח של נעורים. (מתקרב עוד. היא מנסה לפתות אותו אחריה)

זונה: כנס.

גבר: עוד רגע (אבוד).

זונה: (היא חסרת סבלנות) מה יש?

גבר: סתם.

זונה: תגיד לי.

גבר: הכל הסתבך לי.

זונה: אני לא מבינה.

גבר: זה כבר לא משנה.

זונה: (הולכת לקראתו ומסתכלת לו בעיניים, משתנה בקולה ומתיילדת) קדימה, תזיין אותי.

גבר: (זה מדליק אותו, משתנה בקולו. משחקים) מי את?

זונה: אני שרון.

גבר: בת כמה את?

זונה: אני בת ארבע עשרה.

גבר: איפה אנחנו?

זונה: בחדר שלי. הבנת נכון ועלית אחרי לחדר. אני ילדה מאד חרמנית.

גבר: איפה ההורים שלך?

זונה: הם מתחבאים.

גבר: ממי?

זונה: ממך.

גבר: אבל אני לא אעשה להם כלום, אני מהחבריה הטובים.

זונה: אנחנו כבר לא מבדילים. כולם מאד מפחידים אותנו.

גבר: את נראית לי ילדה אמיצה (מנשק אותה, לא מתניע לו).

זונה: בטח אמיצה. כנס. (הוא עדין אבוד) מה יש לך?

גבר: פיטרתי את הנהג שלי. כל הזמן שומע שירים עצובים כאלה ובוכה. נוהג ובוכה. אני מבקש ממנו, ככה, עם הידיים, כי הוא לא מכאן, לשים שירים אחרים. אז או שהוא לא מבין או שהוא עושה את עצמו, אבל ממשיך לשמוע

שירים עצובים ובוכה. מאד מתסכל להתחיל ככה את הבוקר. מתסכל לסיים את היום. מתסכל. הבוקר הקפצנו את הבת שלי לבית הספר הבינלאומי, ותוך כדי הנסיעה אני שם לב שהיא יודעת את כל המילים לשירים שלו. בעל פה. וגם היא, שרה ובוכה. הבת שלי הקטנה. בשביל מה אנחנו שולחים אותם לבית הספר הבינלאומי? אבל כנראה מרוב ששמעה את השירים שלו באוטו זה השפיע עליה. חילחל. שאלתי אותה למה את בוכה? את יודעת מה היא ענתה לי? זונה: מה?

גבר: אמרה לי אבא, איך אתה לא מבין? אמרתי לה שאני לא מדבר את השפה. את יודעת מה היא ענתה לי? זונה: מה?

גבר: אמרה לי אבא, לא צריך להבין את השפה כדי להרגיש. והמשיכה לבכות. עכשיו שניהם בוכים לי כל הנסיעה. אני השתגעתי. התיעצתי עם אישתי ושוכנעתי שצריך להפטר מהנהג. הוא השפעה שלילית, וכל עוד יש לי את היכולת לבחור בשבילה אני אעשה את זה בלי לחשוב פעמיים. אני יודע מה טוב בשבילה. אני אבא שלה. כבר היו מקרים, את מבינה מה אני אומר. (רגע) אני עוזב את החור הזה. אני עובר למדינה אחרת. מחר אגיש בקשה לעבור. די. כבר עשר שנים. נמאס לי. אני מקווה שזה יהיה מקום עם ים, התרגלנו לשמש ולים. רק שלא יהיה כזה חם. את יודעת שאנחנו גרים ממש על הים? אני יכול לראות אותו מהחלון שלי. יוצא לריצות קצרות על החוף, אוכל גלידה, דגים. הבריזה על הבולבול כשאני משתין בחוף באמצע הלילה.

זונה: משתין להם לים והם משלמים לך על זה כסף.

גבר: (מצחקק) אני מקווה שבמקום הבא יהיה פחות חם.

זונה: אז אתה לא בענין הלילה?

גבר: הייתי. ועכשיו כבר לא.

זונה: חמודי, כבר נהיה מאוחר...

גבר: נזפו בי.

זונה: מה?

גבר: שר החוץ שלהם. ראש הממשלה שלי התבטא נגד ההתקפות הלילה, אמר שזה לא מידתי. נהרגו יותר מדי אנשים. ובשביל מה? הכל בגלל החייל הזה שדקרו. ועכשיו כולם מחפשים את הילד המסריח הזה. עשו ממנו גיבור ובצד השני רוצים לתלות אותו. להציל את הילד, לתלות את הילד. בקצרה. (הזונה מבינה משהו) מה הוא נזכר עכשיו לגנות את ההתקפות? מה איכפת לו. אז הזמינו אותי ללשכה של שר החוץ שלהם, לפני שעה. הוא יושב על כורסא מרופדת, נוחה. אני יושב על כסא קטן, כמו בגן של הבן שלי. והוא נזף בי. כאילו אני אחראי על ראש הממשלה שלי ועל המילים שהוא מוציא מהפה. אני רק השגריר. גם לא ראיתי את זה מגיע, היינו באופרה. הכל היה בסדר. עכשיו

מחכים שאני אגיב. שאני אעשה משהו. מה אני יכול לעשות? מה אפשר לומר? איזו השפלה, כל העיתונים של מחר יהיו מלאים בתמונה שלי יושב על כסא קטן של גן. היה שקט, בשביל מה היו צריכים את כל זה? כמה דברים יכולים להשתנות בכמה שעות.

זונה: (פתאום חמה, מתעניינת) מסכן שלי... חבורה של אפסים...

גבר: עשר שנים, עשר שנים לא הוצאתי מילה. לא לכאן ולא לכאן. ניטרלי. גם יש הנחיות – אנחנו לא בחורים צד. לא מתערבים. היו צריכים לעדכן אותי, שזה מה שהוא עומד להגיד. הייתי נוסע עם המשפחה לטיול. ממתין עד שהסערה תחלוף. וגם אפשר לחשוב שזה הילד הראשון שדוקר חייל. יש להם בחירות בקרוב, אני אומר לך, הם תכננו את זה, ככה שהאנשים יצביעו מתוך פחד. היה כל כך שקט, רגוע.

זונה: אז כולם רוצים את הילד?

גבר: התחילו מלחמה בשביל זה. רק תני להם סיבה. שהילד המסריח הזה ירקב בכפר העלוב שלו. למי איכפת? (רגע) כל כך יפה כאן. כל כך שקט. לא יאמן. הלוואי ויכלתי להשאר כאן.

זונה: אני יכולה לעזור לך.

גבר: אל תגזימי אני לא באמת יכול להשאר כאן...

זונה: התכוונתי שאני יכולה לעזור לך לצאת מהבלאגן הזה.

גבר: תמשיכי.

זונה: תביא להם את הילד.

גבר: איזה ילד?

זונה: תביא להם את הילד שדקר את החייל, תצא גיבור.

גבר: מאיפה אני אביא להם את הילד?

זונה: אני אעזור לך.

גבר: את יודעת איפה הוא?

זונה: אני יכולה למצוא לך אותו.

גבר: את רצינית?

זונה: אני נראית לך שקרנית?

גבר: לא. את נראית לי כמו המלאך המושיע שלי. (רגע) כמה את רוצה?

זונה: לא יותר מדי.

גבר: נו?

זונה: ויזה ומקלט אצלך במדינה.

גבר: אני צריך שתחזרי איתי לשגרירות כדי לסדר את זה.

זונה: אתה יודע שאני לא יכולה להכנס לשם בלי ויזה.

גבר: כמה זמן יקח לך למצוא את הילד?

זונה: שעה. אני אביא את הילד ואחכה לך כאן שתחזור.

גבר: הוא חי?

זונה: מה זה משנה?

גבר: זה משנה, זה לא אותו דבר אם הם לא הורגים אותו בעצמו.

זונה: מה, הם באמת יהרגו אותו?

גבר: למי איכפת?

זונה: כן, הוא חי.

גבר: אסור לך לדבר על זה עם אף אחד עד שאני חוזר.

זונה: עם מי אני אדבר עם העצים?

גבר: אפילו לא.

זונה: אני יודעת מה אני עושה. הבאת לי?

גבר: כן (מוציא מנגו עטוף ונותן לה).

זונה: (פותחת ואוכלת בתאוה) איך אני אוהבת מנגו.

גבר: לא אוכלים את זה עם הקליפה.

זונה: (היא נעלבה) תזדרז. אין לנו יותר מדי זמן.

גבר: אני מצטער, לא התכוונתי... תקף תאכלי מלא מנגו... תני לי חתיכה... ממממ... מתוק כל כך

זונה: קר אצלכם?

גבר: בחורף.

זונה: אין לי מעיל.

גבר: אני אסדר לך משהו. (רגע) היי!

זונה: מה?

גבר: לכי להחליף בגדים.

זונה: למה?

גבר: את לא יכול ללכת ככה...

זונה: בסדר, לך.

גבר: תודה, את מצליה אותי.

הגבר יוצא.

תמונה 4

אותו המקום.

הזונה מסתכלת על החיילים המכוסים. מסתכלת על הגבר יוצא. מסתדרת ומסדירה את הנשימה. מתקדמת להסיר את הבד.

זונה: כל הכבוד ילדים. עכשיו בואו אחרי. (הולכת לילד, מתכופפת)

חייל 2: לאן אנחנו הולכים?

זונה: להשיג לכם עזרה.

חייל 1: אני לא זז לשום מקום.

זונה: אל תהיה טיפש.

חייל 1: יען דולפין.

חייל 2: היא לא שם! בוא נעשה מה שהיא אומרת, בוא נלך.

חייל 1: אני נשאר כאן. עם הילד.

חייל 2: אף אחד לא מגיע, אנחנו כבר הבנו את זה...

חייל 1: תפסיק להגיד "אנחנו" כאילו אנחנו באותו ענין או משהו... אני לא הולך לשום מקום. אני נשאר כאן לחכות ל...

זונה: תקשיב חמודי, אף אחד לא יכול להכנס לכאן בלי אישור מהאומות בסדר? אני מהאומות. עכשיו אני בטוחה שיש

הסבר הגיוני למה שאתם עושים כאן אבל לא יען ולא כריש יכולים לעזור לך. אם הם היו יכולים אז הם היו עוזרים, אני

מאמינה לך, אבל הם לא יכולים לעשות כלום. החוקים כאן שונים, תבין. אני היען שלך בסדר? תסמוך עלי. תן לי

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

לעזור לך. בסדר? בוא נלך.

חייל 1: את אמרת שאין כאן אף אחד ושכולם עזבו ולא נראה לי שאת אחראית על משהו... (הילד פתאום נוחת על

הרצפה מעולף, חייל 2 והזונה מזנקים עליו לבדוק את מצבו. חייל 1 לחוץ מנסה לאבטח את הסיטואציה)

זונה: היי חמוד...

חייל 1: מה את עושה?

זונה: (בודקת אם הוא חי) היי חמודי קום (הוא לא זז). (לחייל 1) מה נתת לו?

חייל 1: נתתי לו כדור שינה.

חייל 2: מה עשית?

חייל 1: הוא ניסה לברוח.

חייל 2: אתה דפוק? הוא בן 14!

חייל 1: נתתי לו חצי כדור. אני לוקח את זה כל הזמן הוא בסדר. קצת ישנוני...

חייל 2: תן לי לראות אותו...

חייל 1: (לא נותן לו לזוז, מתוח) הוא חי תרגע.

חייל 2: אני רוצה לראות אותו מקרוב!

חייל 1: אל תזוז!

זונה: (בודקת את הנשימה שלו) היי ילד...

חייל 1: אל תגעי בו!

זונה: אני רק בודקת אם... הוא מחוסר הכרה! מיובש לגמרי! הוא חייב מים! מי נותן לילד כדור שינה בחום הזה?

חייל 2: את יכולה להביא לו מים?

חייל 1: הוא בסדר הוא חי. הוא בסדר.

חייל 2: בבקשה מים.. בבקשה...

זונה: (היא כבר מאד עצבנית) אההה! בסדר בסדר! מים! אההה!! תקשיבו לי טוב טוב שניכם, הוא צדק, מאד מסוכן

כאן ודברים נוראיים עלולים לקרות לכם. לא רציתי לספר לכם את זה כדי לא להפחיד אתכם אבל ממש לא בטוח כאן.

תהיו מאד זהירים עם מי אתם מדברים ועל מי אתם סומכים. חכו לי שאחזור בסדר? בסדר?

חייל 2: תביאי לו מים .... בבקשה...

הזונה יוצאת.

תמונה 5

אותו המקום.

חייל 2: ניסית להרוג אותי.

חייל 1: להיפף! מה רצית שאני ארה לו ברגל? הוא נסה לברוח ולהתנגד. אז אז הייתי צריך להשתלט עליו. זה לפי ההנחיות.

חייל 2: אם קרה לו משהו...

חייל 1: הוא בסדר אתה בעצמך שמעת את הזונה. אל תזוז!

(נכנס הגבר בחליפה, מחזיק בקבוק מים ושקית עם זיתים. כל אותו הזמן אוכל את הזיתים ברעש גדול. הוא נעמד ממרחק ומביט בחיילים המתווכחים)

גבר: מים? (חייל אחד מפנה אליו את הנשק) תרגעו תרגעו, ארצה, אני חבר של הזונה. בסדר הנה... אתה רוצה לעשות את זה בעצמך? (מראה את הבקבוק) הנה... שמעתי אתכם מדברים על הילד, הוא צריך לשתות.

חייל 2: (לוקח את הבקבוק ורץ במהרה להשקות את הילד)

חייל 1: אסור לך לגעת בו... (חייל 2 מתעלם כמובן) אתה לא אמור... תזיז את ה...

חייל 2: אולי תסתום כבר? אסור לי! מותר לי! אני לא אמור! סתום! הילד הזה יכול למות בגללך ואתה היחיד שמחזיק נשק אז תן לי לעזור לו וסתום את הפה! (משקה את הילד שחוזר לאט לאט להכרה).

גבר: וואו, אתם בסדר חבריה? עובר עליכם יום רע? זה נחמד מצדכם לשמור ככה על הילד בשביל הזונה אבל אם זה לוקח מכם כאלה אנרגיות...

חייל 1: מה זה?

גבר: אמרתי שזה מאד יפה מצדכם...

חייל 2: אני לא עושה את זה בשבילה.

גבר: אה, היא לא אמרה לכם? אני מצטער, לא רציתי...

חייל 2: היא לא אמרה לנו מה?

גבר: לא חשוב, אני אחזור מאוחר יותר.

חייל 2: אל תזוז! מה היא לא אמרה לנו?

גבר: שהיא לוקחת את הילד.

חייל 2: מאיפה אתה יודע?

גבר: אני הייתי כאן לפני רגע.

חייל 1: בפגישה העסקית?

חייל 2: אתה המתווך?!

גבר: (מצחקק) המתווך, מי אמר לכם את זה?

חייל 2: מה היא תעשה עם הילד?

גבר: היא רוצה למכור אותו.

חייל 2: מה פתאום היא לא...

גבר: מה אתה בטוח כל כך? אתה מכיר אותה כמה? עשר דקות? אני מכיר אותה כבר המון שנים, זאת בחורה מאד מסוכנת. למה אתם חושבים שהיא עושה כן? לאן היא שייכת? הא? מצאו אותה כאן בחולות ליד העץ, תינוקת. מישהו כנראה הניח אותה שם בתקווה שיצילו אותה. החיילים של האומות אימצו אותה. רחמו עליה. טיפלו בה כמו חתולת רחוב: האכילו אותה, שיחקו איתה, רחצו אותה, ישנו איתה. טיפלו בה יפה. עכשיו בגלל שאין לה מושג מי ההורים שלה...

חייל 1: היא אמרה שאבא שלה גרל ואמא שלה...

גבר: זמרת מפורסמת, כן כמובן, אז בגלל שאין לה מושג מי ההורים שלה- אין לה תעודות, מבינים? לא שייכת לכאן ולא לכאן. תקועה. היא ניסתה כמה פעמים להסתגל פנימה, בפעם האחרונה זה עלה לה ביוקר ירו לה בברך, בגלל זה היא צולעת. חשבו שהיא טרוריסטית. בסך הכל בחורה מאד מסכנה, אני לא אומר. אבל עם היסטוריה כזאת לא ממש איכפת לה מכלום, קודם כל היא דואגת לעצמה. וזה מובן, כי אין מי שידאג לה וזה באמת ראוי להערכה. אבל זה גם מסוכן. אסור לכם לסמוך עליה.

חייל 2: אל תגיד לי, עליך אנחנו צריכים לסמוך.

גבר: ממש לא, אל תסמכו על אף אחד. רק על עצמכם. אבל תלמדו לשאול את השאלות הנכונות.

חייל 2: השאלות הנכונות?

גבר: איך אפשר למזער נזקים. כמה אפשר להפסיד פחות. הזונה ביקשה ממני להביא לה ויזה ולקבל מקלט אצלי במדינה.

חייל 1: בתמורה לילד.

גבר: אתה מפנים מהר. וסירבתי. אני לא... לא מתעסק בביזנס מהסוג הזה. ממש לא. אתם יודעים מי אני? אני השגריר. שאלתם את עצמכם למה אני לא מלוכלך בבועץ? כמוכם? כמו הזונה? זה משום שיש שני בחורים שהולכים לפני, לכל מקום שאני הולך, עם משטח פלסטיק כזה כדי שלא תתלכלך לי הנעל. ורכב ממוגן עם נהג פרטי שאני יכול להעיר באמצע הלילה אם מתחשק לי גלידה שמכינים רק בצפון, לדוגמא. אני יכול להכנס ולצאת מתי שאני רוצה לאן

שאני רוצה ואף אחד לא אומר לי כלום. עכשיו אל תשאלו את עצמכם מי הכי יכול לעזור לכם... תשאלו עם מי תפגעו הכי פחות? איתי או עם הזונה? והתשובה ברורה. אני יכול לעזור לכם. הילד הזה, ילד מסכן. החדשות מלאות בתמונות שלו. הם אומרים שאתה חטפת אותו מההורים שלו. זה נראה רע.

חייל 1: אבל הוא רצח את חבר שלי.

גבר: ברור... אני יודע... אבל עם המלחמה וכל זה... לאף אחד לא איכפת ממך או מחבר שלך. הם אמרו לכם לחכות כאן למתווך, נכון? מנוולים. אתם רק תירוץ עלוב למלחמה הזאת. תנו לי לעזור לכם. תנו לי את הילד ו... (הוא משתעל באופן מטריד ואז נחנק לאט וברצינות מהזיתים, נופל ומת. החיילים מביטים בו המומים).

חייל 2: מה לעזאזל... (מתקדם אל עבר הגבר, בועט בו בעדינות לבדוק אם הוא חי) הוא מת... (חייל 1 בהלם מוחלט) הוא מת...

חייל 1: שיט....

חייל 2: מה נעשה... היי! מה נעשה?

חייל 1: שיט... שיט....

חייל 2: בוא נעוף מכאן! היי! מה אתה רוצה לעשות?

חייל 1: (נושם בכבדות, הוא מאבד את זה) אני לא יודע מה אני רוצה! מה אני חושב! אני לא יודע! נשארו לי יומיים עד לשחרור ואז אני אדם חופשי! יומיים! במקום לחגוג עם חברים אני תקוע כאן! עם קשר תקול עם גופה של שגריר ואיתך ועם הילד הזה...

תמונה 6

אותו המקום.

נכנסת כתבת. היא מדברת אל הקהל כאילו היא מדברת אל מצלמה. החיילים מבלבלים. לא מבינים דבר.

כתבת: (מדברת אל הקהל) כאן, בדיוק במקום הזה, הכל התחיל. כאן השמים נצבעים בצבעים לא להם. השמש לא תמיד זורחת. אנשים מבקשים מהכוכבים להכבות ולובשים מדי אבל, נמרחים בבזך. בשעות האחרונות התעופפו עופות ברזל כבדים והפילו ביצי נחושת והרסו חיים. שריקות מחרישות אזניים, יבבות אחרונות, נשימות קצרות. ידיים מושטות לעזרה והעצים שותקים. נסעתי לשאול שאלות ולחפש תשובות בלב ים סוער. בעין הסערה. מצוידת בסירה רעועה וסקרנות גדולה לדעת. להבין.

חייל 1: עצרי.

כתבת: (מסמנת לכיוון הקהל כמו שמסמנים לצלם לעשות קאט) ערב טוב. כבוד גדול עבורי.

חייל 1: אסור לך לצלם כאן זה שטח צבאי סגור.

חייל 2: זה שטח C.

כתבת: (לקהל) שטח C, ארץ של אף אחד. שקט מבהיל ממלא את החלל. בת קול חוזרת ומכה בדפנות. זה סיפור על שני עמים. שני לאומים. שני חלומות. שתי תקוות. מלחמה אחת.

חייל 1: אסור לכם להיות כאן. תכבי את זה.

כתבת: (לחייל 2) כמה זמן אתם כבר כאן?

חייל 1: זה לא ענייך.

חייל 2: כמה שעות.

כתבת: (מתעלמת מחייל 1 ממשיכה עם חייל 2) איך קוראים לך?

חייל 1: אסור לכם להיות כאן! תעופי מכאן! תכבי את זה!

כתבת: כולם יכולים להיות כאן. (לחייל 2) מה שלום אחיך הקטן (מצביעה על הילד)? אל תדאג, ביקרתי את אמא שלך מוקדם יותר. אישה מקסימה.

חייל 1: אח שלך הקטן?

חייל 2: (לכתב) צאי החוצה.

כתבת: (לקהל, מדברת על חייל 2) תסתכלו עליו, ילד מסכן. ילד גיבור. התבגר מהר מאד. מהר מדי. אבא שלו נעצר לפני כמה ימים באמצע הלילה. עמוד התווך של המשפחה. נהר זורם של כוח ובטחון. נתלש מבין זרועותיהם. לא השאירו לו ברירה והוא יצא אל הדרך, הדרך להשיב את אבא.

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

חייל 1: אז אתה שלחת את אחיך הקטן להרוג את חבר שלי.

חייל 2: הוא לא היה אמור להרוג אותי אמרתי לך, הוא נלחץ.

כתבת: (לקהל) שני אחים. שני צאצאים. שני פתילי חיים המשוועים בכל מאודם להמשיך ולבעור. לא להכבות. לא להשבר, לא להכנע.

חייל 2: אתם חטפתם את אבא שלי. לא נתתם לנו לדבר איתו אני לא יודע אם הוא חי בכלל.

חייל 1: אני?

חייל 2: העם שלך.

חייל 1: ואם הוא חי? סתם הרגת חייל מסכן.

חייל 2: זה היה בטעות אמרתי לך.

חייל 1: אתה יודע, חשבתי שבאמת איכפת לך ממנו. דאגה אמיתית לילד.

חייל 2: איכפת לי ממנו, הוא אח שלי הקטן.

חייל 1: אז למה נתת לו לרוץ עם סכין לשטח שלנו?

חייל 2: זאת היתה טעות!

כתבת: (לקהל) העניינים מסתבכים. הדרך רצופה קשיים. היא לא צפויה. התכנית המקורית היתה...

חייל 2: תשתקי כבר! תשתקי!!

חייל 1: מה היתה התכנית המקורית? הא?

חייל 2: (מתקדם אל הכתבת מצמיד לה את הנשק לראש) תעופי מכאן. שמעת? אני סופר עד שתיים ואת לא כאן או שהמוח שלך ימרח כאן על האדמה. את מבינה? אחת...

כתב: הסכנה לא מדלגת על איש. הנה אני, חשופה, בשבילכם. מביאה אתכם קרוב ככל האפשר לחיים. למציאות.

חייל 2: 1...2....

חייל 1: (רץ לחייל 2 ומצמיד לו את הנשק מאחור) תעזוב אותה. (לכתבת) תעופי מכאן.

כתבת: ניצלתי. אני זכיתי בחיים שלי בחזרה. אבל מה איתם? מי יציל אותם? (יוצאת).

חייל 1: תוריד את הנשק (חייל 2 מציית) ידיים מאחורי הראש (חייל 2 מציית) על הברכיים (מציית ויורד על הברכיים).

חייל 1 בודק את חייל 2 פיזית מוודא שהוא נקי ואז) אני לא אמור להיות כאן בכלל. אני עומד להשתחרר עוד יומיים.

זה היה החבר הרביעי שלי שמת בשנה האחרונה. בגללך. בגלל אח שלך הקטן. בגלל העם המטורף שלכם. אתם לא יודעים שום דבר, רק נקמה. אין לכם כבוד לחיים. יש לכם יותר כבוד למוות מאשר לחיים. לא איכפת לך אפילו מהחיים של אח שלך הקטן. תסתכל על עצמך. תסתכל עלינו. רואה את ההבדל? חיות מסריחות.

נערה: דולפין כאן יען עבור.

חייל 1: שומע.

נערה: יש הסכמה בין שני הצדדים להפסקת אש. צריך רק להרוג את סוכריה וצוות החילוץ יקח אותך הביתה. עבור.

חייל 1: חזרי שנית.

נערה: הפסקת אש. שני הצדדים מסכימים. צריך להרוג את סוכריה עבור.

חייל 1: שני הצדדים מסכימים להרוג את הילד? (רגע ארוך) יען דולפין.

חייל 2: בבקשה אל תעשה זה. בבקשה אל תעשה את זה. הוא לא התכוון להרוג את חבר שלך אני מצטער על זה. זה

היה רעיון שלי, רצינו לראות את אבא שלנו. אני מצטער. בבקשה אל תהרוג אותו. אני מתחנן, בבקשה. הוא בחיים

שלו לא הרג אף אחד, גם אני לא. אני מצטער.

חייל 1: מה היתה התכנית המקורית?

חייל 2: מישהו יצר איתנו קשר..

חייל 1: מי?

חייל 2: אני לא יודע. מסר לנו את כל הפרטים...

חייל 1: איזה פרטים?

חייל 2: עליך ועל חבר שלך ושתהיו לבד... אמרו לנו שנוכל להחזיר את אבא שלנו.

חייל 1: ומה הוא ביקש ממך לעשות?

חייל 2: לדקור חייל, לברוח חזרה לכפר ולחטוף אותך.

חייל 1: אותי?

חייל 2: לא ידעתי שזה יהיה אתה, חייל.

חייל 1: אז התכנית המקורית היתה לחטוף אותי?

חייל 2: לחטוף חייל חי. להחזיר אותו חי. הבטיחו לנו שבעסקה הקרובה יחליפו אותך עם שבויים שלנו אצלכם וביניהם

גם אבא שלנו. אני מצטער. אני מצטער על חבר שלך, זאת היתה טעות. אני בחיים לא הרגתי אף אחד. גם הוא לא

הוא בן 10. זה הסתבך זה הכל.

חייל 1: אתה רצית לחטוף אותי.

חייל 2: לא אותך. חייל. חשבתי שתירה באח שלי וזה יגרום לי לשנוא אותך ולעשות את זה על אוטומט. אבל לא ירית

בו. ועכשיו אני לא שונא אותך. אתה בן אדם טוב. אתה משתחרר עוד מעט, בבקשה אל תעשה את זה. הם רק רוצים

נקמה. כולם רוצים נקמה. לא יותר. ואתה עומד להיות חלק מזה!

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

תמונה 7

אותו המקום.

נכנסת אמא של החייל הנדקר.

אמא: שלום.

חייל 1: מה עכשיו???

אמא: אני מחפשת את הבן שלי.

חייל 1: זאת אמא שלך?

חייל 2: לא.

אמא: אני אמא של החייל הנדקר.

חייל 1: איך נכנסת לכאן?

אמא: רצתי פנימה. אף אחד לא עצר אותי. אני רצה כבר כמה שעות, לא יודעת כמה. ראיתם את הבן שלי? (רגע) אני

יודעת, הוא מת. אני יודעת. אני רוצה לתת לו נשיקה. איפה הוא יכול להיות? אף אחד לא מדבר איתי. דפקו בדלת

מסרו את ההודעה השאירו מדליה קטנה צילמו כמה תמונות והלכו. הנה (מראה את המדליה. רגע) אתם יודעים שהוא

כתב שירים. הנה (מוציאה מחברת שירים). רוצים שאקריא לכם שיר שהוא כתב?

חייל 1: אני לא חושב שאת צריכה להיות כאן.

אמא: קיוויתי שיפול עלי טיל בדרך לכאן. לא נפל. פספסו אותי איזה עשרה. עפו ממש לידי. אני יכולה להקריא לכם?

שיר קצר (מדפדפת בחפזון) זה עוזר לי לזכור. הנה:

“ אני לא מדבר את כל השפות בעולם.

אני מדבר שפה אחת.

שפה שכולם מבינים.

שפה שיכולה להעיר ישנים, להבריא חולים, להחיות מתים,

לשמח ילדים בוכים שאיבדו בובה אהובה או שקיבלו מכה או שסתם הבינו באמצע החיים משהו.

שפה שהיא שיר, שהיא געגוע לדבר לא מוכר, שהיא רצון עז להיות דבר אחר.

שפה בונה, מטהרת, שפה שיוצאת מהלב, שפה נהדרת....”

פה כנראה נשפך לו קפה או מיץ ואני לא מצליחה להבין מה הוא כתב (מתקרבת לחייל 2 מראה לו) אתה יכול לנסות

להבין מה הוא כתב...

חייל 1: אני לא חושב שאת צריכה להיות כאן.

אמא: אתה היית שם? היית שם כשהרגו אותו?

חייל 1: כן.

אמא: מה עשיתם?

חייל 1: ניסיתי לעזור לו עם הידיים...

אמא: הוא אמר משהו?

חייל 1: אני לא זוכר... אני לא ממש...

אמא: שאלו אותי, כשנתנו לי את המדליה מה אני רוצה. אמרתי- אני רוצה להיות לבד. אז הם הלכו. ואז, בדלת, הבחור הגבוה אמר שימצאו את הדוקר ויתלו אותו בכיכר. שאלתי למה. אמרו לי ככה. זה בטח ילד של אמא. לתלות בכיכר ילד של אמא. איזו רשעות. (מסתכלת על הילד) זה הילד הזה? (רגע) תענו לי, זה הילד הזה?

חייל 2: כן.

אמא: ומי אתה?

חייל 2: אני אח שלו.

אמא: אה..

חייל 2: אני כל כך מצטער.

אמא: אמא שלך בחיים?

חייל 2: כן...

אמא: אני רוצה לקחת אותו לאמא שלו.

חייל 1: את לא יכולה.

אמא: למה לא?

חייל 1: כי הוא עצור.

אמא: של מי?

חייל 1: שלנו.

אמא: שלי ושלך?

חייל 1: כן.

אמא: אז אני רוצה לשחרר אותו ולקחת אותו לאמא שלו.

חייל 1: למה שתעשי כזה דבר?

אמא: כי היא לא יודעת מה מחכה לה. אני יודעת. זאת כבר פעם שניה שלי. הבן הגדול שלי מת לפני שלוש שנים

במלחמת 'השנים הארוכות'. היו לי רק שניים. כאילו אני יולדת אותם בשביל שהמדינה תבלע אותם. כאילו משאילים לך אותם לכמה שנים כדי שתשמרי עליהם, תאכילי אותם, תרחצי אותם, רק שתשימי עין כדי שאחר כך יקחו לך אותם. אני נכשלתי. חשבתי שהצלחתי לחנך אותם אבל אני נכשלתי. זאת אשמתי. חשבתי שאני פטורה, שכבר תרמתי בן אחד למלחמה ויש לי פטור. טעיתי. נכשלתי. תראו איך הוא ישן, כל כך תמים ומתוק.

חייל 1: אני נתתי לו כדור שינה...

אמא: למה?

חייל 1: לא יודע... הוא ניסה...

אמא: לכו הביתה שלכם. לכו לאמא שלכם. לכו לישון.

חייל 1: אי אפשר לצאת.

אמא: איך אני הצלחתי?

חייל 1: את אזרחית.

אמא: גם אתה. (רגע) בן כמה הילד?

חייל 2: בן 14.

אמא: (רגע) תוכל להראות לי את הדרך לבית שלכם?

חייל 2: כן.

אמא: זה רחוק?

חייל 2: אני לא חושב...

אמא: אתה יכול ללכת?

חייל 2: כן...

אמא: יופי (מרימה את הילד) תעזור לי.

(החיילים עוזרים לאמא להרים בשקט את הילד. אף אחד לא מחזיק את הנשק. הם צועדים ליציאה)

תמונה 8

אותו המקום.

נכנסת הזונה.

היא מחזיקה אקדח ומכוונת אליהם.

זונה: לא לזוז. (היא רואה את השגריר) למה? מי עשה לו את זה? אתם עשיתם לו את זה? למה?! (רצה לגופה שלו

ומחפשת עליו) בן זונה. (רגע) אתם הזזתם מפה משהו?

חייל 2: הוא לא הביא לך כלום.

זונה: מה?

חייל 2: הוא לא הביא לך ויזה ולא דאג לכלום.

חייל 1: כמה רגעים אחרי שהלכת הוא חזר לכאן וניסה לקחת את הילד בעצמו.

זונה: בן זונה. איזה טיפשה! אהה!! מה חשבתי? חשבתי שהוא יוציא אותי מכאן! חשבתי שאני יוצאת מכאן!! (מכוונת

על האמא את הנשק) את אישתו?

אמא: אני אמא של החייל הנדקר.

זונה: אז מה את עושה כאן?

אמא: אני באתי לקחת את הילד הזה לאמא שלו.

זונה: את צוחקת עלי.

אמא: לא.

זונה: טוב אז את לא יכולה, תנו לי את הילד (האמא מגוננת עליו יותר) תעופי משם ותביאו את הילד.

חייל 1: זה כבר לא משנה, הם רוצים את הילד מת את לא יכולה לעשות כלום. לא יצא לך מזה שום דבר.

זונה: מי רוצה אותו מת?

חייל 1: שני הצדדים. הם הגיעו לפשרה.

זונה: אז למה עוד לא הרגתם אותו?

אמא: אף אחד לא הורג כאן, בואי, תורידי את הנשק...

זונה: תסתמי את הפה שלך! חשבתי שאני יכולה לעוף מכאן! איזו מטומטמת! חשבתי שהוא יעזור לי לצאת מכאן! איזו

מטומטמת (מנסה לחשוב, מסתובבת הלך חזור) תנו לי את הילד, הם רוצים אותו מת? אני אביא להם אותו מת.

אמא: (מגנה על הילד עם הגוף שלה) בבקשה לא...

זונה: אז אני אהרוג אותך קודם.

זונות מלחמה – אור בן עזרא oriko.be@gmail.com

חייל 1: את לא רוצה להרוג אף אחד...

זונה: כן אני רוצה להרוג אותה... אני רוצה להרוג אותה!

אמא: ילדה מבולבלת, בואי, תורידו...

זונה: אל תרחמי עלי. אני לא צריכה שתרחמי עלי. אני הייתי צריכה שתשמרי עלי ופישלת. אתם הייתם צריכים להגן עלינו, לשמור עלינו. הילדים שלכם. הייתם צריכים לעצור בגוף שלכם את הזוועות. לצאת לרחובות. אתם שראיתם כל כך הרבה אסונות, מלחמות, ממשלות נופלות, ספינות טובעות, שהרחתם באף שלכם גופות נשרפות, שמעתם צעקות ובכי של ילדים, אתם שראיתם מה בני אדם מסוגלים לעשות אחד לשני, אתם! ומה עשיתם עם זה? הא? כתבתם על זה בספרים שלכם, בכיתם בטכסים שלכם, ישבתם בבתיים שלכם, ישנתם במיטות שלכם, אכלתם מול הטלוויזיה ונשנשתם אסונות וקרקרים, אמרתם "לא" "זה היה פעם, זה לא יכול לחזור", טסתם לידעים אקזוטיים ונתתם מטבעות לילדים עם פצעים פתוחים מכוסים בזבובים מלקקי דם והרגשתם טוב עם עצמם. אתם הייתם צריכים לשמור עלינו שזה לא יקרה שוב! הייתם צריכים להבטיח לנו עתיד. להבטיח לנו חיים. בלי אש, בלי מוות, למות מוות טבעי. ממחלות. אבל לא, אתם הובלתם אותנו כמו צאן לטבח, שיסיתם אותנו אחד בשני, בחרתם מנהיגים אלימים, סוטים, אכזריים, שמזיינים ילדות קטנות ושורפים את אבא שלהם מול העיניים שלהם, עורפים ראשים בשידור חי, מעמידים מחנות השמדה, חופרים בורות ויורים בנערים מסכנים שעומדים בשורה מסתכלים אל המוות. ואז הלבשתם אותנו במדים, נתת לנו דרגות, הייתם אמהות גאות צילמתן תמונות בבסיסים צבאיים, הצבעתם נגד פשרות ובעד גבולות, לקחתם אותנו אחורה צעד ועוד צעד ועוד צעד – אז עכשיו כשמת לך הבן והבנת כמה שאת מטומטמת, וטיפשה, עכשיו כשאת רגל אחת בקבר נפתחו לך העיניים וקמת מהספה? אז עכשיו את חושבת שאת יכולה להציל את העולם? להציל אותי? מאוחר מדי. תני לי את הילד ואני טסה מכאן, ותגידי תודה שאני לא מפזרת את המוח שלך כאן במקום.

אמא: אני מצטערת (לא זזה).

זונה: גם אני (יורה באמא, היא נופלת. חייל 2 מרים את הנשק שלו ויורה בזונה היא נופלת).

נערה בקשר: דולפין כאן יען.

סוף.

